

Acsai Roland

Az új carmenekből

HORATIUS ÉS RADNÓTI MIKLÓS EMLÉKÉNEK

„Míg én voltam a kedvesed,
S felfénylő nyakadat még nem ölelte más...”
[Horatius – Radnóti Miklós fordítása]

21. / KÉPERNYŐRE

Képernyőre a porszemek
hullnak rá, ahogyan száll le a hóesés.
Zsebkendő letörölni kell,
ráfújok levegőt, hogy kavarogjanak.

Bolygóként atomok soka,
apró légi lakók, más a dimenzió.
Így szállnak kavarogva ők,
szívünkben kihagyott éveik égnek el.

Ők, mind-mind a mi holtjaink,
kikből ennyi maradt: porszem a semmiben.
Képernyője az éginek
lesz tőlük porosabb fent, de ki törli le?

22. / MÚZSÁM, MNÉMOSZÜNÉ

Múzsám, Mnemoszüné, segíts!
Téged hívna ma így reggeli énekem.
Múzsám és feleségem is,
és mint párhuzamos, síklik a végtelen.

Hús sor most leborul eléd,
míg indít autót szép kezed és a kulcs.
Hátul gyermekülés, bele
ültettél gyereket, lányaim egyikét.

Nem mentek soha messzire:
óvónéni a cél, óvoda udvara.
Hömpölygő a patak vize,
lassú-gyors rohanás régi fahíd alatt.

Tőkésréce, a néma Pán,
nimfáknak kara úsztat le hajóhadat
elképzelt szigetek után.
Megszólal mobilod, benne a sok adat.

Nincs nagy forgalom, unhatod,
jelzőlámpa piros, fékezel és megállsz.
Lent sodródni a múlt napok,
örvénylő patakon tűnt sikerek, hibák.

